

Taina întrupării Domnului, pregustarea timpului veșnic

Taina întrupării Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, întâmplată în orașul Betleem din Iudeea, ne-a adunat pe toți în sfințele biserici pentru a descoperi puterea dragostei Lui față de tot omul care-L caută și dorește să-L urmeze Lui. Sărbătoarea sfântă pentru care timp de 40 de zile ne-am pregătit spre a o întâmpina cu sufletele și inimile curățite prin pocăință și dorință de înnoire a vieții, ne reasează înaintea noastră frumusețea nepieritoare a colindelor, strălucirea stelei care luminează noaptea necunoștinței, glasul îngerilor care aduc lumii întregi bucuria cea mare și nepieritoare, că un Mântuitor S-a dăruit nouă pentru salvarea și ridicarea noastră.

Astăzi zidul cel despărțitor cade, sabia de foc se depărtează, heruvimul nu mai păzește pomul vieții, iar noi ne împărtășim din dulceața raiului, de la care ne-am depărtat prin neascultare. Chipul (icoana) cea veșnică a Tatălui, pecetea veșniciei Lui, Iisus Domnul și Mântuitorul primește a se face

Prunc născut din Fecioara Maria care n-a cunoscut nuntă, a rămas ce era, Dumnezeu adevărat, și a devenit ce nu era, în timp om făcându-se din iubire de oameni. Cetatea Betleemului devine părtașă la taina începutului pregustării timpului veșnic, cerurile se deschid, Dumnezeu coboară pe pământ să-L ridice pe om și să-i dea sens vieții. Cel nevăzut se face văzut în brațele Fecioarei cu chipul plin de lumină, deschide ochii sufletului celor care înaintea Lui îngenunchează aducându-i darurile lor, credința, ascultarea, dragostea și îndelunga răbdare. Astăzi, cuvintele și doririle prorocilor se împlinesc, Dumnezeu este cu noi și ne dăruiește puterea credinței care mută munții din loc. Bucuria împlinirii celor de Dumnezeu promise, prin Nașterea Domnului astăzi se arată. Magii din îndepărtatul Răsărit călăuziți de stea călătoresc, păstorii se fac părtași mesajului îngeresc „de pace și bucurie între oameni” (Luca 2, 14). Așteptarea de milenii a venirii Mântuitorului, astăzi s-a împlinit. Toată istoria omenirii este străbătută de dorința împlinirii vechilor profeții. Din momentul venirii Lui la noi, istoria începe a se scrie din nou, noi ne găsim față în față cu Dumnezeu-Omul, Care ne pregătește pentru pregustarea timpului veșnic în împărăția Sa „nesticăcioasă și nepieritoare” (1 Petru 1,4). Credința în El ne eliberează de păcat și suferință, ne îndreaptă către viața cea veșnică în împărăția luminii, ca fii ai luminii și ai zilei fără sfârșit. Iisus Domnul devine Fiul omului ca pe noi oamenii să ne facă nemuritori: „Că așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a trimis pe Fiul Său în lume ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3,16). În această credință prin taina botezului și trăire a vieții în Biserică, ne eliberăm de păcat, de suferință și de moarte, împărtășindu-ne de taina veșniciei. Amin.

CEI TREI MAGI

În fiecare an, cu ocazia Nașterii Domnului, ne amintim de momentele petrecute la Betleem acum două mii de ani. Ieslea, păstorii și îngerii completează imaginea noastră despre acel eveniment - Nașterea Domnului Iisus Hristos. Mai puțin prezenți sunt însă **cei trei magi** care au venit să se închine pruncului Iisus. Vechii magi reprezentau o preoție ereditară a mezilor și perșilor, creditati cu extraordinare și profunde cunoștințe religioase. După ce unii magi de pe lângă curtea regelui mezilor și-au dovedit abilitatea în interpretarea viselor, Darius cel Mare le-a dat pe mână treburile religioase ale Persiei. Din noua postură, în care se combinau puteri civile cu cele religioase, magii au ajuns să constituie casta preoțească supremă a Imperiului Persan. Unul dintre titlurile date Sfântului Prooroc Daniel din Vechiul Testament a fost acela de *rab-mag*, ceea ce înseamnă Șef al Magilor. Dumnezeu a făcut ca el să fie administrator principal la curtea a două imperii mondiale: cel babilonian și urmașul acestuia, cel persan. Când Darius l-a numit pe Daniel, un evreu, șef peste preoția persană care până atunci fusese ereditară, reacțiile de la curte nu au întârziat ducând în cele din urmă la aruncarea lui Daniel în groapa cu lei. Sfântul prooroc Daniel a transmis o profeție mesianică (care avea să fie vestită la timpul ei de către o stea) unui anumit grup de magi, pentru îndeplinirea ei. Din zilele proorocului Daniel, destinele popoarelor persan și evreu s-au întrepătruns. Ambele popoare au căzut, pe rând, sub ocupația Seleucizilor înainte de ridicarea lui Alexandru cel Mare. Ulterior ele și-au recăpătat independența: evreii prin răscoala Macabeilor, iar persanii ca grup conducător în Imperiul Parților. La Ierusalim, apariția bruscă a magilor, care foarte probabil călătoreau însoțiți de o suită care atrăgea privirile, l-a alarmat pe regele Irod și de altfel întreaga cetate. Întrebarea pe care i-au pus-o magii lui Irod, despre „împăratul născut al iudeilor”, a reprezentat o insultă la adresa lui, un neevreu care trăsesse sfori și își cumpărase scaunul. Întrebându-se învățații de la curte, Irod află din profeții că Mesia, cel promis, avea să se nască la Betleem. Ascunzându-și îngrijorarea și manifestând un fals interes, Irod le cere magilor să-i trimită vești. După ce găsesc pruncul și își aduc darurile profetice, magii – „înștiințați în vis” (o formă de comunicare acceptabilă pentru ei) - pleacă pe alt drum către țara lor, ignorând cererea lui Irod. Darurile în aur, tămâie și smirnă sunt daruri profetice, fiind legate de calitatea Domnului Hristos de împărat, preot și mântuitor. Aurul este pentru împărați; tămâia este folosită de către preoți; smirna este folosită la îngroparea morților, vestind astfel moartea Sa. Mântuitorul Iisus Hristos a murit o singură dată, pentru toată lumea.

Vestirea Nașterii Domnului

- *Preotul purtând icoana, binecuvintează casele enoriașilor* -

Umblatul cu icoana este vestirea unei mari bucurii, a Nașterii Domnului, când întreaga făptură văzută și cea nevăzută se pregătește de sărbătoarea Întrupării Fiului lui Dumnezeu. Din punct de vedere liturgic, putem spune că această tradiție, a umblatului cu icoana, este un fel de slujbă în afara zidurilor bisericii. Este o slujbă săvârșită pe ulițe și pe străduțe, prin curți și prin case, pe la ferestre și pe la uși. Precum odinioară făcea crainicul, părintele se străduiește a anunța în tot locul și pe tot omul o mare veste: Dumnezeu se face om, rămânând însă Dumnezeu! Astfel, singurul lucru nou sub soare se arată vrednic de o asemenea mare vestire. Umblatul cu icoana pentru a vesti Nașterea Domnului este o rânduială foarte veche, urmele ei pierzându-se în anii de început ai erei creștine. Umblatul cu icoana înaintea Crăciunului este o frumoasă slujbă misionară, având marea datorie de a anunța nespusa dragoste a lui Dumnezeu față de om, anume aceea de a se întrupa „*pentru noi și pentru a noastră mântuire*”. Se vede cum această vizită a preotului pe la casele creștinilor este o datorie, ca un fel de strigăt de bucurie ce nu poate fi oprit. Fiecare preot vestește Nașterea Domnului în parohia lui. Astfel, în funcție de mărimea parohiei, preotul poate începe să umble cu icoana mai devreme sau mai târziu. La sate, această vestire se petrece chiar în ajunul Crăciunului, sau cu vreo două zile mai înainte. În schimb, la orașe, unde parohiile sunt mai mari și credincioșii mai numeroși, preoții pot începe chiar cu câteva zile bune mai devreme. Preotul își pune doar epitrahilul (dintre veșmintele liturgice), iar în mână poartă icoana Nașterii Mântuitorului. Împreună cu un cântăreț, care îl însoțește și cu credincioșii la care se oprește, preotul cântă Troparul Nașterii Domnului, dând celor de față spre sărutare, rând pe rând, icoana Nașterii Domnului. Bucuria Nașterii Domnului se pregustă încă de pe acum. Credincioșii simt mare bucurie față de această vizită a preotului cu icoana. Preotul vine cu Sfânta Icoană în casa fiecăruia, binecuvântând pe toți cei de față, cât și pregătirile casei pentru întâmpinarea mărețului eveniment al Nașterii. Fiecare dintre cei ai casei se îngrijește de câte ceva, colindele se aud lin spre seară, părintele ciocăne la ușă purtând în mâini Sfânta Icoană a Nașterii Domnului, credincioșii se umplu de bucurie sfântă, totul vestește sărbătoarea. În comunitatea rurală tradițională, după momentul cântării troparului Nașterii Domnului, preotul binecuvântează alimentele pregătite cu grijă și așezate pe masă, lângă icoane. După ce alimentele au fost binecuvântate pot fi oferite de pomană pentru sufletele celor adormiți, astfel încât și aceștia să se bucure de vestea cea minunată a Nașterii Domnului. Pentru sufletele celor adormiți se pregătesc colăcei, bob fiert, grâu fiert, prune uscate, sărmăluțe de post, precum și fructe, printre care mere și nuci. Cu toate acestea, sunt încă și unii dintre cei aflați în parohie care nu se bucură de acest lucru, ba mai mult se arată chiar mâhniți de vizita preotului, neprimindu-l pe acesta în casele lor, pentru a vesti Nașterea Domnului. „*Vine prea târziu sau prea devreme. Ne deranjează*”. Acestea sunt gândurile unora ca aceștia. Cei care nu vibrează deloc la aceasta sunt, în mare parte, oameni de la oraș, la țară păstrându-se încă mult mai vie conștiința bucuriei Crăciunului, vestită prin preot. Preotul însă nu se supără, căci el are misiunea de a vesti celor primitivi și de a mângâia pe cei bucuroși de Nașterea Domnului.

Nașterea pruncului Iisus Hristos (Povestire)

Dumnezeu l-a trimis pe îngerul Gavriil la Nazaret, o cetate din nordul Țării Sfinte, la o fecioară pe nume Maria, care era logodită cu un bărbat, anume Iosif. Gavriil i s-a arătat spunându-i: „*Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei!*”. Maria era nedumerită de cuvintele îngerului. „*Cine ești tu și de ce ai venit?*”, întrebă ea. „*Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu*”, îi zise îngerul, „*căci Dumnezeu s-a hotărât să te binecuvanteze în chip minunat! Peste foarte puțin timp vei rămâne însărcinată și vei avea un fiu, pe care îl vei numi Iisus. Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt se va chema*”. Maria a fost surprinsă, dar apoi a zis: „*Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!*”. Și îngerul a plecat de la ea. La scurtă vreme după acestea, împăratul roman Cezar Augustus a decretat un recensământ în toată țara. De aceea, fiecare trebuia să se întoarcă la casa strămoșească, pentru a fi trecut pe listele de recensământ. Iosif a trebuit să se ducă la Betleem, în Iudeea, călătorind tocmai din Nazaret, provincia Galileea. Iosif a luat-o cu el și pe Maria, logodnica sa, care era însărcinată. În timpul șederii lor acolo, a sosit timpul ca ea să nască. Iosif și Maria nu au găsit nici o cameră liberă la hanurile din oraș, deoarece orașul era plin de oameni veniți pentru recensământ. Așa că Maria l-a născut pe Iisus într-un grajd. L-a înfășat într-o pătură și l-a așezat să doarmă într-o iesle. În noaptea aceea, câțiva păstori se aflau pe câmpia din apropierea cetății, păzindu-și turmele de ori. Deodată a apărut un înger și tot locul se lumină puternic de slava Domnului. Pe păstori îi cuprinsese frica, dar îngerul îi liniști spunându-le: „*Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și acesta va fi semnul: Veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle*”. Deodată, îngerului i s-au alăturat mulți alți îngeri, slăvindu-l pe Dumnezeu: „*Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoire*”. După ce toată oștirea aceasta mare de îngeri s-a ridicat în ceruri, păstorii și-au spus unul altuia: „*Hai-deți, să mergem la Betleem, să vedem cu ochii noștri locul acesta minunat care s-a întâmplat, despre care ne-a înștiințat Domnul nostru!*”. Ei au alergat până în sat și i-au găsit pe Maria și pe Iosif. Și, într-adevăr, pruncul Iisus era acolo, în iesle. Păstorii au spus tuturor ce s-a întâmplat și ce le zisese îngerul despre acest copil. Toți cei care au auzit relatarea păstorilor s-au întors la turmele lor de pe câmp, slăvindu-l pe Dumnezeu pentru vizita îngerilor și pentru faptul că au văzut pruncul, întocmai cum le spusese îngerul. Iisus s-a născut pe vremea domniei regelui Irod în Iudeea. Au venit atunci și trei magi, înțelepți din Persia, la Ierusalim întrebând: „*Unde este pruncul nou-născut, rege al iudeilor? Căci noi i-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui*”. Regele Irod i-a chemat pe toți conducătorii religioși ai evreilor și i-a întrebat: „*Unde trebuie să se nască Mesia?*”. „*În Betleem*”, au răspuns ei. Așa au scris prorocii: „*Și tu, Betleeme, pământul lui Iuda, nu ești nicidecum cel mai mic între căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieși Conducătorul care va paște pe poporul Meu Israel*”. După această întrevvedere a magilor cu regele Irod, care nu a fost deloc bucuros de vestea nașterii unui alt rege, magii au pornit iar la drum. Steaua li s-a arătat din nou pe cer, deasupra Betleemului și i-a condus la locul unde se afla copilul. Magii au fost cuprinși de bucurie. Intrând în casă, acolo unde se afla copilul cu mama sa Maria, au îngenunchiat cu fața la pământ și i s-au închinat. Apoi au desfăcut darurile aduse și i-au dat aur, tămâie și smirnă. În drumul lor, înapoi spre țara lor, magii n-au mai trecut pe la Ierusalim să-i dea de veste lui Irod, deoarece Dumnezeu le-a arătat în vis să se întoarcă pe altă cale.

